

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **R. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. KUŽL-45423/2015, sp. zn. KUSP-45423/2015/DOP/Ků

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:
I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti

rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 4. 2015, č. j. MMZL 022292/2015, sp. zn. MMZL-136998/2013-SJ-PŘ-OOSA-2922/13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se jako provozovatel vozidla Škoda Octavia, registrační značky x, měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 10. 7. 2013 v 9:38 hod. se nezjištěný řidič uvedeného vozidla na zpoplatněném parkovišti ve Zlíně, na ulici Zarámí, u bývalé pobočky České pošty s. p. neřídil svislou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště, a na tomto parkovišti zastavil a stál, aniž by byl ve vozidle viditelně umístěn platný doklad o zaplacení parkovného. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Postup správního orgánu I. stupně vycházel z oznámení protiprávního jednání ze strany Městské policie Zlín. Na základě těchto podkladů vyzval správní orgán I. stupně provozovatele vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž jej současně poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, jenž v době přestupku vozidlo řídil. Žalobce (prostřednictvím zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o.) na tuto výzvu reagoval tak, že auto řídil P. K., nar. X, trvale bytem Č. A. 601/23, P. Správní orgán I. stupně tuto osobu vyzval k podání vysvětlení, nicméně adresát si písemnost nepřevzal (šlo o adresu městského úřadu). Správní orgán po úvaze nadto konstatoval, že tato osoba předmětné vozidlo řídit nemohla – jedná se pouze o účelové označení řidiče vozidla, neboť P. K. vystupuje opakovaně jako přestupce v různých správních řízeních napříč Českou republikou. Následně správní orgán I. stupně vydal příkaz, jímž žalobci stanovil pokutu za předmětný správní delikt ve výši 1 500 Kč; proti příkazu podal žalobce odpor. V následně proběhlém správním řízení bylo nařízeno ústní jednání, na kterém byly k důkazu provedeny listinné důkazy, vč. oznámení o přestupku a příslušné fotodokumentace (fotografie shora popsaného vozila Škoda Octavia). Správní orgán I. stupně uzavřel, že přestupek nezjištěného řidiče byl na základě těchto podkladů náležitě prokázán a vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalobce reagoval podáním blanketního odvolání, na jehož základě žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se závěry žalovaného nesouhlasil a proti napadenému rozhodnutí podal správní žalobu.
4. Předně namítal, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán I. stupně předvolal oznámeného řidiče k podání vysvětlení a poté, co se písemnost vrátila zpět správnímu orgánu, již nepokračoval ve zjišťování pachatele a věc odložil. Správní orgán měl přistoupit k dalším možnostem doručení, případně ustanovit osobě řidiče opatrovníka a zahájit proti němu správní řízení. Pokud měl v této souvislosti správní orgán I. stupně pochyby o sdělení žalobce, měl jej předvolat k podání vysvětlení.

5. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně dovedl skutečnost, že oznámený řidič nemohl řídit vozidlo žalobce z poznatků z úřední činnosti, aniž by konkrétně specifikoval, z jaké činnosti jsou mu tyto poznatky známy, což je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129.
6. Žalobce rovněž zpochybňoval vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle něj nebyl přestupek nezjištěného řidiče dostatečně identifikován z pohledu vymezení místa jeho spáchání, neboť to bylo popsáno jako „zpoplatněné parkoviště na ul. Zarámí u bývalé pobočky České pošty s.p.“. Ulice Zarámí je přitom 400 m dlouhá, obsahuje zpoplatněné i nezpoplatněné místa pro parkování, a proto bylo nutné místo přestupku přesně specifikovat. Uvedení bývalé pobočky České pošty nemůže obstát, neboť povědomí o této skutečnosti mohou mít v zásadě jen lidé dlouhodobě pobývající v dané části Zlína. U provozovatele vozidla není možné předpokládat místní znalost všech bývalých poboček pošty v místech, kde se mohl pohybovat řidič, jemuž propůjčil své vozidlo (stejně jako to nelze např. u bývalého řeznictví). Žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 45.
7. Dále žalobce namítal, že správní orgány řádně neprokázaly, že by řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Pořízené fotografie jsou pak natolik nekvalitní, že je vůbec nelze použít k důkazu.
8. Na závěr pak žalobce vznesl námitku promlčení předmětného správního deliktu. Uvedl, že v dané době nebyla nijak stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, přičemž po uplynutí jednoleté lhůty je jediným znakem přestupku jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce odkázal na metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Podle ní nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynula-li ode dne jeho spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok.
9. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v úvodu svého vyjádření vyjádřil nesouhlas se žalobou jako takovou, neboť žalobce žádné námitky v průběhu správního řízení (ani v podaném odvolání) neuplatnil. Podle něj není žádný důvod, aby soud jeho rozhodnutí rušil. V této souvislosti upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 93/2015 - 36, podle kterého není smyslem správního soudnictví, aby suplovalo řízení před správním orgánem. Žalovaný ze závěrů tohoto rozsudku dovozoval, že námitky uplatněné až v žalobě (při podání blanketního odvolání) nelze vůbec věcně projednat.
11. K postupu správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že tento učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, včetně vyhodnocení toho, zda P. K. mohl řídit předmětné vozidlo. Tvrzení žalobce bylo důvodně označeno za nevěrohodné, přičemž žalovaný

v napadeném rozhodnutí přímo odkázal na konkrétní správní řízení, ze kterých dovozoval účelovost celého postupu. K zahájení přestupkového řízení se žalobcem podle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu nebyl podle žalovaného sebemenší důvod, neboť správní orgány nezjistily, kdo v předmětné době vozidlo řídil, resp. nebylo postaveno najisto, že by žalobce svěřil vozidlo jiné osobě, natož, že by neznal její totožnost.

12. K namítanému promlčení správního deliktu žalobce pak žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63, z něhož dovozoval, že novelou zákona o silničním provozu č. 230/2014 Sb. došlo k prodloužení prekluzivní lhůty a odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt tak nezanikla.
13. K pochybení dle žalovaného nedošlo ani v případě popisu skutku. Místo spáchání přestupku bylo popsáno jednoznačně a nezaměnitelně, přičemž není rozhodné, že nebylo použito např. číslo popisné budovy. Žalovaný dále doplnil, že je mu známo, že všechna parkovací místa v ul. Zarámí jsou zpoplatněna. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45 na nyní řešenou věc nedopadá, neboť v daném případě bylo místo spáchání skutku vymezeno pouze ul. Jiráskovou, bez jakéhokoli bližšího určení. To, že nezjištěný řidič skutečně parkoval na zpoplatněném parkovišti, pak jasně vyplývá i z fotografií založených ve spise. Tyto fotografie jsou dostatečně kvalitní a průkazné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný vyjádřili svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že neshledal potřebu provádět dokazování (všechny podklady, z nichž vycházel, byly součástí správního spisu), rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
17. Předesílá přitom, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 19. 1. 2017, č. j. 30 A 31/2016-35, kterým jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru o zániku odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt v důsledku uplynutí prekluzivní (dle nové terminologie promlčecí) lhůty. Podle názoru krajského soudu měla být v důsledku absence výslovné úpravy prekluzivní lhůty v případě odpovědnosti provozovatele vozidla (nepodnikající fyzické osoby) analogicky uplatněna jednoletá lhůta podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc.
18. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* § 125e odst. 5 silničního

zákona pak v předmětné době (do 6. 11. 2014) stanovil, že „[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.“ (pozn. podtrženo krajským soudem) – nikoliv tedy správné písmeno f), kde je upravena odpovědnost nepodnikajících fyzických osob.

19. Citovaný rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 3 As 46/2017-40 (dále jen „zrušující rozsudek“). Nejvyšší správní soud dovodil, že odpovědnost žalobce za správní delikt nezanikla, neboť namísto analogie se zákonem o přestupcích, měl být pro délku prekluzivní lhůty analogicky užit § 125e odst. 3 silničního zákona, tj. lhůta pro zánik odpovědnosti u právnických osob. Nejvyšší správní soud uvedl, „že smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je (a vždy bylo) vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, dopustily-li správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém silničním zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání nepodnikajících fyzických osob, byl a je § 125f. Pokud tedy § 125e odst. 5, in fine silničního zákona ve znění před novelou nelogicky odkazoval na § 125d, šlo o zjevnou chybu a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f.“ (bod 19 zrušujícího rozsudku).
20. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku krajský soud zavázal, aby po vrácení věci vycházel z toho, že k prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu nedošlo a aby vypořádal zbylé žalobní námítky.
21. Předně tedy krajský soud k námitce promlčení správního deliktu provozovatele vozidla uvádí, že tato není důvodná. Nejvyšší správní soud již tuto otázku vyřešil a jeho právním názorem je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Ke shodným závěrům ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i v jiných rozhodnutích (srov. např. rozsudky ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016 - 56, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 - 20, nebo ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 28).
22. Lze tedy uzavřít, že užití analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 zákona o přestupcích není namístě. Na zánik odpovědnosti provozovatele vozidla bylo i přede dnem 7. 11. 2014 (před účinností novely č. 230/2014 Sb.) nutno analogicky aplikovat prekluzivní lhůtu stanovenou v § 125e odst. 3 tohoto zákona. Odpovědnost žalobce za správní delikt tudíž mohla zaniknout až tehdy, pokud by správní orgán I. stupně nezahájil řízení „do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Vzhledem k tomu, že přestupek nezjištěného řidiče byl spáchán dne 10. 7. 2013 a k zahájení správního řízení došlo dne 27. 6. 2014 (oznámením příkazu ze dne 17. 6. 2014, č. j. MMZL 098618/2014), je zřejmé, že byla dodržena jak dvouletá subjektivní, tak čtyřletá objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti provozovatele vozidla.
23. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že, jak už dovodil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, uvedené závěry se uplatní vůči jednání žalobce i po účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a s ním souvisejících zákonů, neboť nová právní úprava není pro žalobce příznivější.
24. Nedůvodnou je rovněž námitka, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán I. stupně sdělení zmocněnce žalobce nepominul. Pokusil se označeného řidiče P. K. předvolat k podání vysvětlení. Adresát však nebyl zastížen

(oznámená adresa je ohlašovnou Úřadu městské části Praha 6). Současně správní orgán I. stupně dovodil, že označení řidiče bylo pouze účelové, protože tento řidič je označován ve správních řízeních napříč Českou republikou; k vyjádření zmocněnce žalobce proto již dále nepřihlížel.

25. Krajský soud k tomu uvádí, že P. K. je jako opakovaně a nutno podotknout, že účelově označovaný řidič, znám rovněž správním soudům (nemůže tak obstát námitka, že správní orgány nespecifikovaly jiná správní řízení ani příkladmo). V rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, Nejvyšší správní soud k této osobě uvedl, že v „pozici řidiče“ *vystupuje v řadě dalších řízení, jedná se přitom o osobu nekontaktní, které se nedaří doručovat písemnosti (k problémům s doručováním této konkrétní osobě se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 – 46).*“ Lze upozornit také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 316/2016-42, kdy správní orgán doručoval na adresu trvalého pobytu P. K. právě na ohlašovně Úřadu městské části Praha 6. P. K. si písemnost nepřevzal a doručeno mu bylo pouhou fikcí. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „(s)právní orgány se pokusily řidiče kontaktovat na adrese uvedené provozovatelem, ale zásilka byla vrácena jako nedoručená s tím, že adresát je na této adrese neznámý. Podle kasačního soudu tato informace postačila k tomu, aby správní orgány zahájily řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, neboť neměly žádné další reálné možnosti, jak adresáta kontaktovat. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt provozovatele vozidla.“ Skutečnost, že je P. K. účelově označován jako řidič, je krajskému soudu známa, i z jeho vlastní rozhodovací činnosti (rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 30 A 127/2015-50), kdy soud akceptoval postup správních orgánů, které P. K. na uvedenou adresu (s ohledem na to, že jde o pouhou ohlašovnu) ani nekontaktovaly.
26. Provozovatel vozidla (žalobce) se své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu I. stupně umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit a kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení. Posouzení této námítky lze tedy uzavřít konstatováním, že postup správního orgánu I. stupně byl správný a zákonný a námitka tak nemohla být důvodná.
27. Pokud se týče námítky nedostatečného popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, krajský soud má za to, že skutek byl popsán dostatečným způsobem. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, jakož i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, podle kterého výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že dne 10. 7. 2013 v 9:38 hod. se nezjištěný řidič uvedeného vozidla na zpoplatněném parkovišti ve

Zlíně, na ulici Zarámí, u bývalé pobočky České pošty s. p. neřídil svislou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště, a na tomto parkovišti zastavil a stál, aniž by byl ve vozidle viditelně umístěn platný doklad o zaplacení parkovného, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

28. Identifikaci místa spáchání přestupku považuje krajský soud za zcela vyhovující tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Místo bylo specifikováno jednak označením příslušné ulice (ul. Zarámí) a dále blízkým dominantním objektem (budovou bývalé pošty). Nelze přisvědčit námitce žalobce, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno nedostatečně, neboť mělo být specifikováno podrobněji, např. číslem popisným budovy, u které řidič parkoval. Podle krajského soudu bylo uvedením budovy pošty místo spáchání vymezeno dostatečně podrobně; číslo popisné rozhodně není jediným možným způsobem vymezení místa spáchání správního deliktu (přestupku). K problematice lokalizace skutku se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, ve kterém konstatoval, že *„zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně.“* (pozn. podtrženo krajským soudem).
29. Jestliže žalobce namítal, že po něm nelze požadovat, aby věděl, kde se nachází budova bývalé pošty, krajský soud uvádí, že pošta – byť bývalá – je natolik významným objektem (jde o jedno z center veřejných služeb), který akceptovatelným způsobem vymezuje místo spáchání skutku. Svým významem jistě převyšuje kupříkladu prodejnu potravin či řeznictví. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce z této námítky ve skutečnosti nic nedovozuje. Tvrdí sice, že v ul. Zarámí se nachází jak zpoplatněné zóny, tak zóny nezpoptatněné, už však netvrdí, že by snad jeho vozidlo mělo stát v nezpoptatněné zóně. Věcně tak popis skutku vůbec nezpochybňuje.
30. K odkazu na budovu bývalé pošty soud dále uvádí, že požadavek na vymezení místa spáchání skutku nelze pojmát tím způsobem, že by každý musel toto místo automaticky a bez dalšího poznat. Pokud by snad chtěl žalobce objekt bývalé pošty dohledat, na základě fotografií založených ve správním spise lze jeho umístění spolehlivě určit, např. prostřednictvím aplikace *Street view*. K tomu krajský soud dodává, že žalobce jistě bez dalšího nezná ani umístění čísel popisných v jednotlivých obcích České republiky či přesné zaměření souřadnic GPS. Případné dohledání místa spáchání přestupku osobou neznalou místních poměrů proto vždy vyžaduje určitou aktivitu.
31. Právě uvedením blízkého objektu pošty se tento případ odlišuje od věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45, na kterou poukazoval žalobce. V této věci popis skutku obsahoval pouze uvedení města a ulice. Nyní je místo spáchání přestupku vymezeno tak, že nevzbuzuje pochybnosti, ve které části ulice stálo vozidlo žalobce. Místo spáchání přestupku je navíc dále konkretizováno pořízenými fotografiemi obsaženými ve správním spise. Jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) také nelze hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně.

32. Podle názoru krajského soudu tak popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Místo spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a způsobem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Předmětná námitka důvodná nebyla.
33. Dále žalobce namítal, že správní orgány řádně neprokázaly, že by řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek. Podle žalobce není možné vycházet z oznámení přestupku, které je *de facto* pouhým úředním záznamem a které nadto obsahuje nekvalitní fotografie. Žalobce zpochybňoval použitelnost písemnosti označené jako oznámení přestupku s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115; podle žalobce je pouhým úředním záznamem. Krajský soud se ztotožňuje s tím, že písemnost (zde: oznámení přestupku) nelze posuzovat pouze podle jejího označení, ale zejména podle její skutečné povahy; to však na použitelnosti oznámení přestupku v tomto případě nic nemění. Tato dokumentace totiž svým obsahem v zásadě nepředstavuje nic jiného než souhrn základních údajů a fotografií. Obsahuje pouze údaje o datu, lokalitě, čase zjištění přestupku, údaje o zachyceném vozidle a především fotografie tohoto vozidla. Fotografie mají přitom vlastní vypovídací hodnotu, nejedná se o náhražku svědecké výpovědi (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, bod 20).
34. V této souvislosti je potřeba říci, že ani ze zákona ani z judikatury správních soudů nevyplývá, že by vůbec nebylo možné vycházet z dokumentace (záznamu) přestupku. „Podle § 137 odst. 4 správního řádu (...) nelze jako důkazní prostředek užít pouze záznam o podání vysvětlení; obdobně podle judikatury nelze čtením úředních záznamů prokazovat skutečnosti, které lze objasnit pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS) [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35]. V nyní posuzované věci však o tyto případy nejde. Správním orgánem I. stupně byly z předmětné dokumentace převzaty toliko zaznamenané údaje o době a místě přestupku, o automobilu žalobce, jež představují v zásadě jen konstatování skutečností, zachycených na pořízených fotografiích a dále tyto fotografie. A ty byly zcela zákonně jako důkazy provedeny (viz shora).
35. Na o fotografiích je přitom vidět vozidlo Škoda Octavia; na fotografii přidě vozidla lze pak identifikovat i registrační značku žalobce, tj. x. Na další fotografii lze naprosto průkazně vidět čelní sklo daného vozidla, vč. přístrojové desky. Z této fotografie je zřejmé, že za čelním sklem nebyl umístěn žádný parkovací lístek. Jediné, co lze na fotografii vidět je dálniční známka. Na třetí fotografii je znázorněna daná ulice a příslušná dopravní značka. Podle názoru soudu tyto podklady představují zcela dostatečnou oporu pro závěr, že nezjištěný řidič spáchal přestupek tak, jak byl popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na vše shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

37. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady ani v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. 12. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu